

GALOP

SORRA A LES SABATES

EI CAVALL VOLADOR

Pep Molist
Maria Espluga

Combel
EDITORIAL

Pep Molist

Maria Espluga

SORRA A LES SABATES

Ry. 797

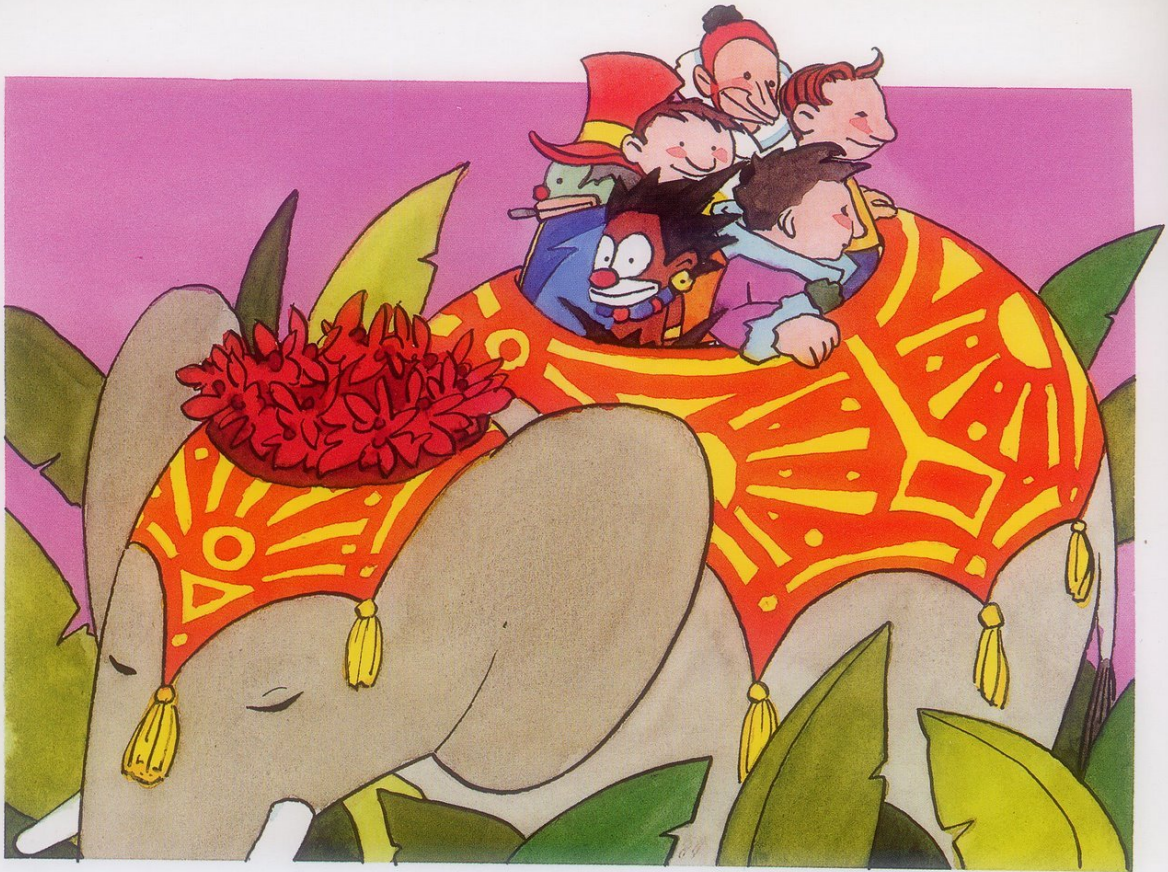

En Roc, el bibliotecari, va somriure quan va veure la Maria a l'espai de la biblioteca per als més petits. Estava envoltada de llibres.

La Maria, per fi, s'havia quedat sola. La seva mare havia marxat un moment.

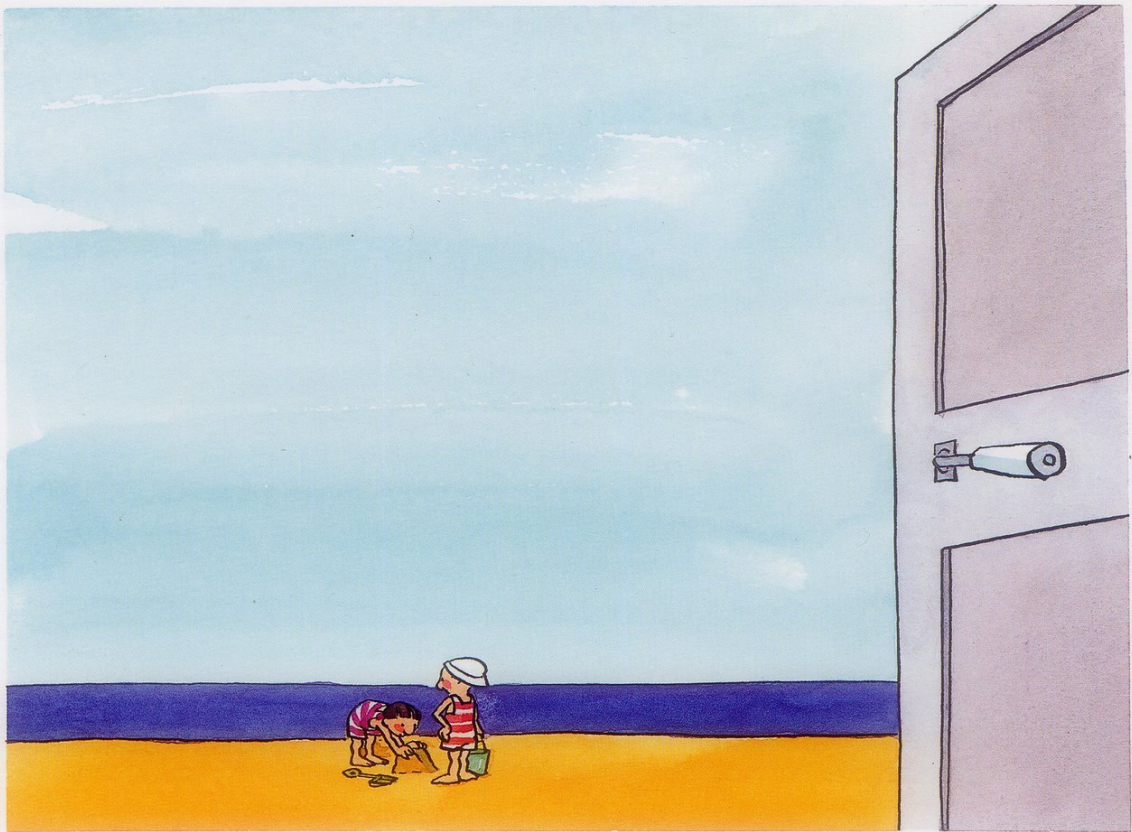

La Maria, moltes vegades, havia vist brillar els ulls dels seus germans quan parlaven de com era de meravellós ficar-se dins d'un llibre: els tresors que havien buscat, els amics que havien fet...

Havia arribat el moment de fer com ells.
Primer, va buscar la porta per on ficar-se dins dels llibres. I la va trobar al mig d'un conte que la mare li havia ensenyat sovint. Era una porta alta i molt ampla, dibuixada sobre una doble pàgina.

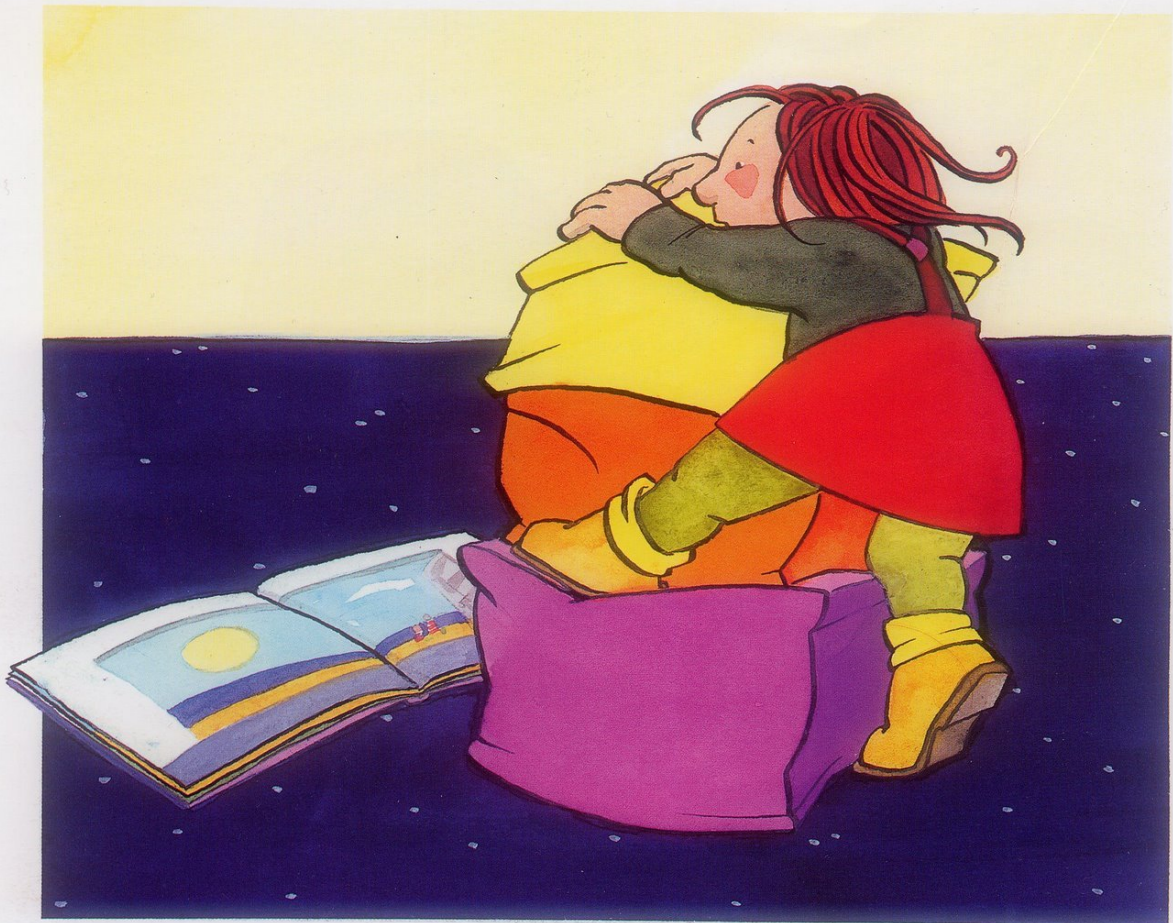
A l'altre costat, es veia la sorra d'una platja, les ones que hi arribaven i dos nens que jugaven. Més lluny, el mar d'un blau fosc, el cel d'un blau clar, algun núvol blanc i un sol gran.

Després, la Maria va posar aquell llibre damunt de la moqueta, obert per la pàgina on hi havia la porta.

Va apilar uns quants coixins al seu costat.
S'hi va enfilar i va deixar-se caure damunt del
dibuix.

Va trobar el llibre molt dur i va caure a terra.
Dues llàgrimes van estar a punt de saltar-li dels
ulls, però la Maria era molt tossuda.

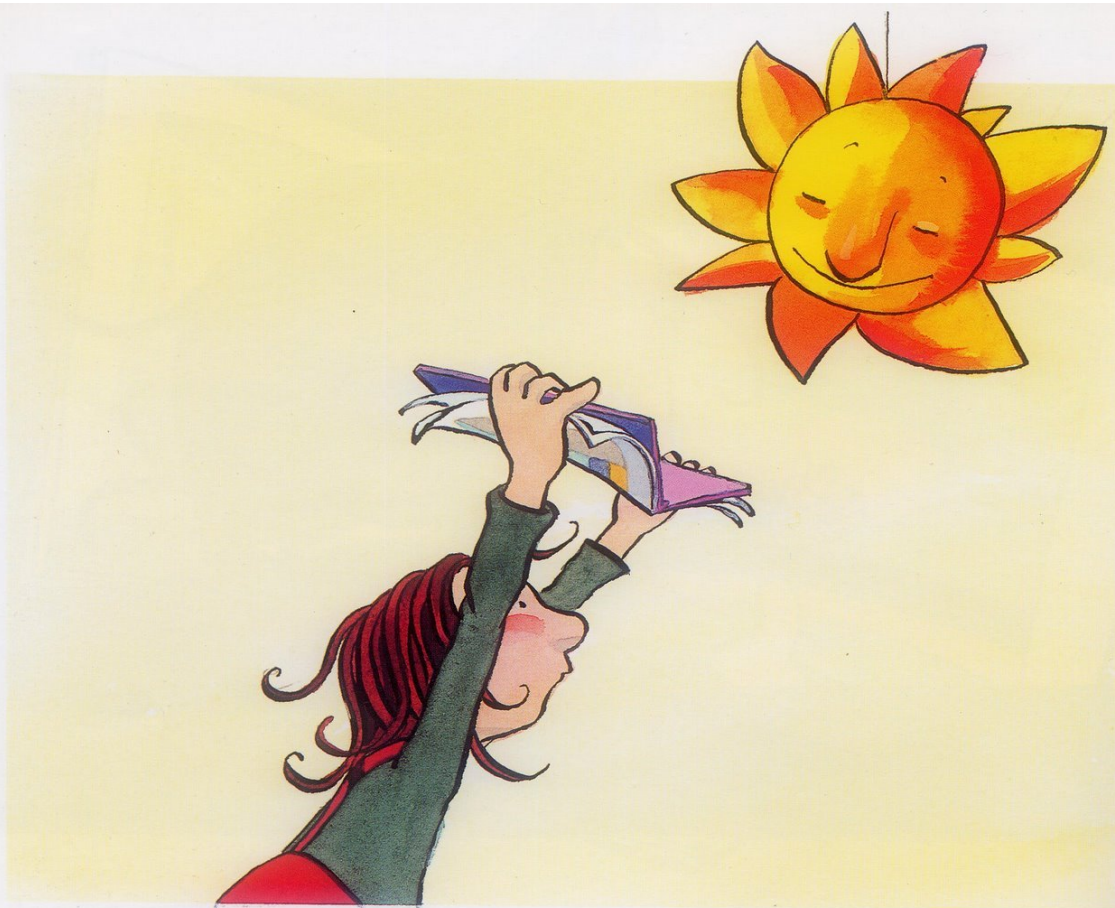

Per això, va provar d'introduir la mà dins del llibre com feia a la banyera de casa. Però el llibre era com una banyera plena d'aigua glaçada, que no deixava passar ni la mà, ni el peu, ni el cul, ni res de res.

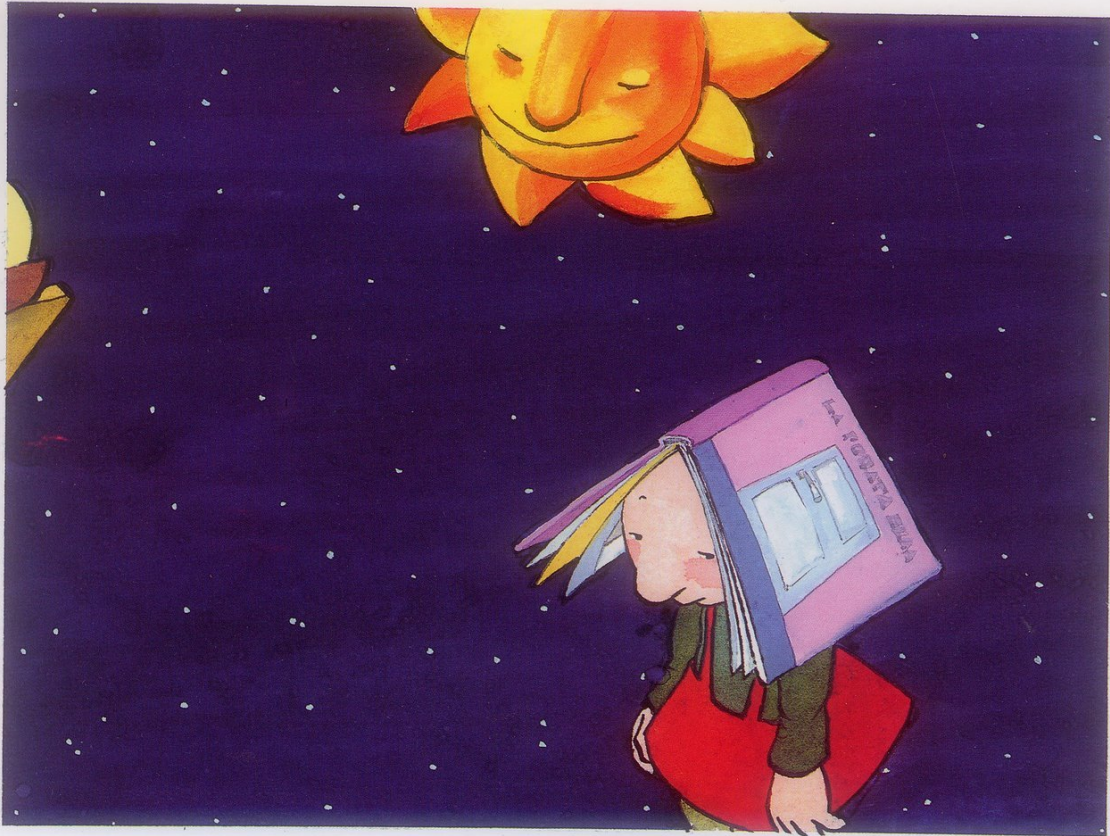

Quan arribés la mare, la Maria volia, de totes totes, explicar-li el que havia trobat dins del llibre. Per això, no es va donar per vençuda.

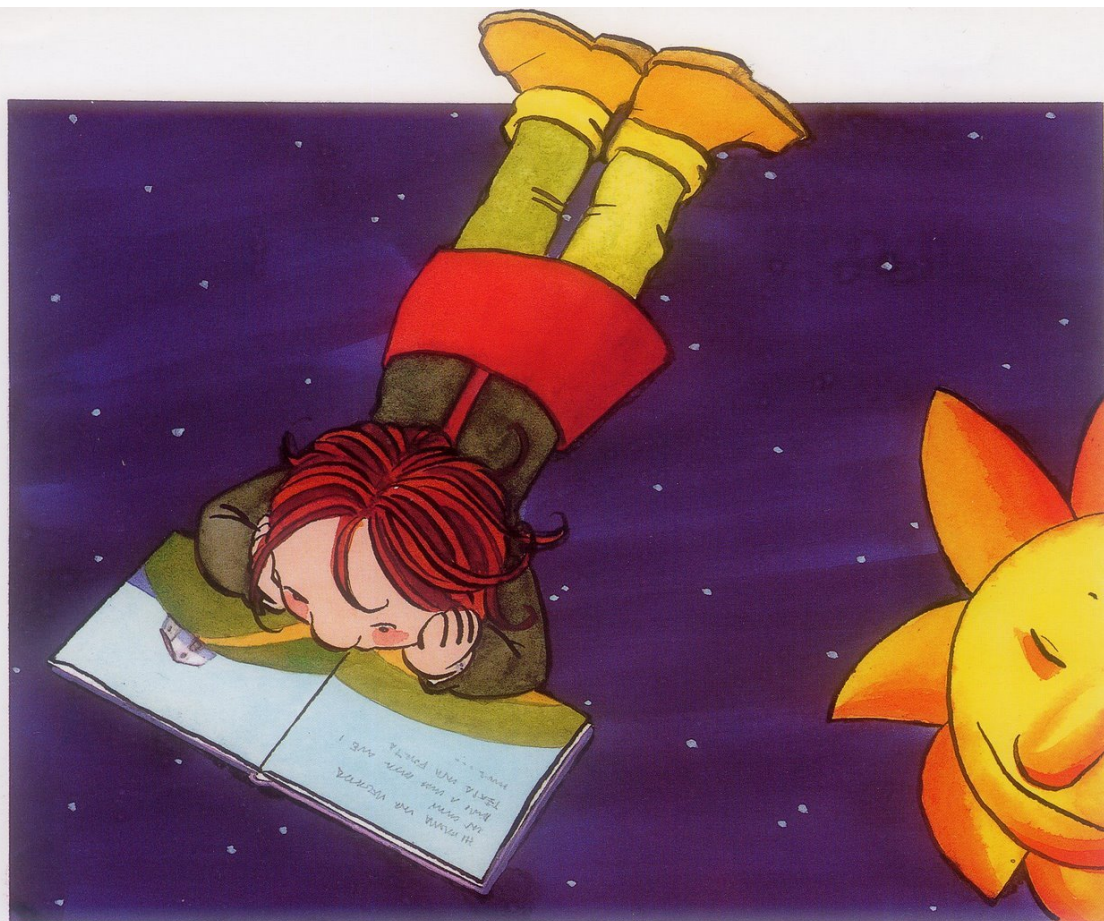
Va agafar el llibre obert i va aixecar-lo amb les dues mans per sobre el cap, com si es tractés d'una samarreta que anava a posar-se. I el va fer baixar, de mica en mica, com un avió de paper.

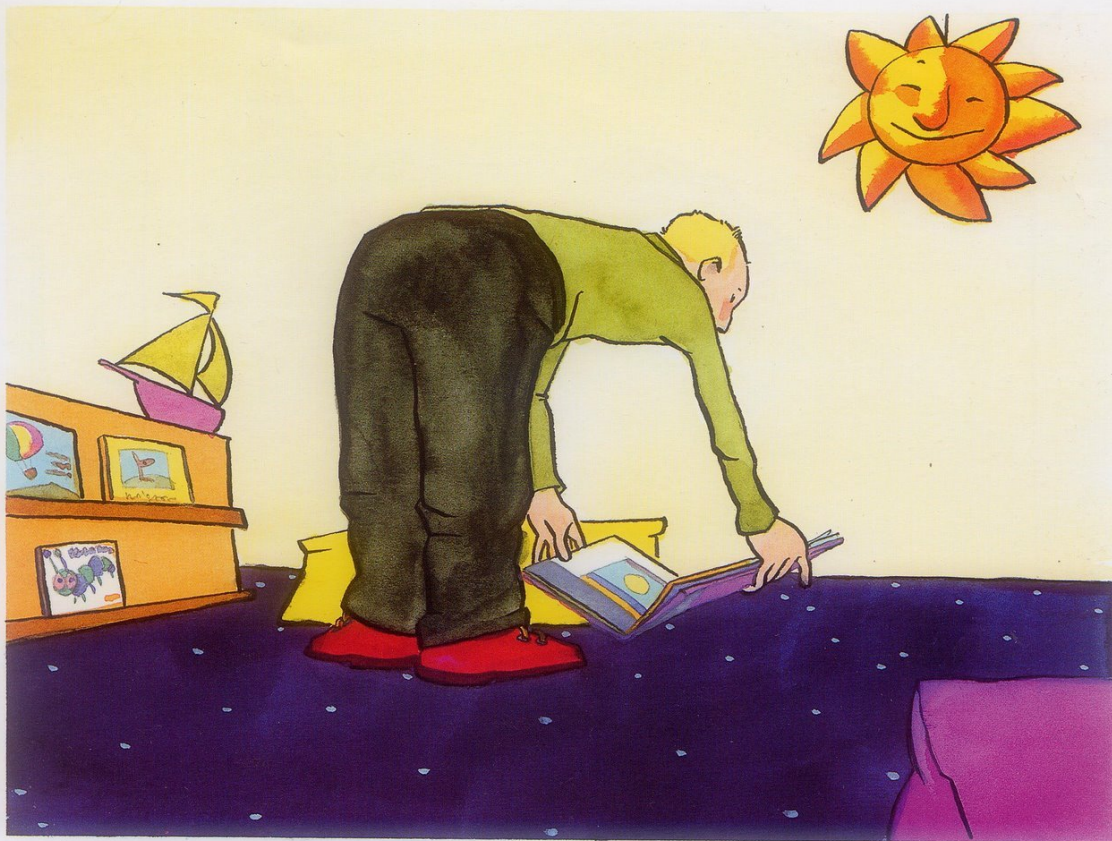
Però en arribar als cabells, ja no va poder anar més avall. No hi havia manera.

—Com s'ho deuen fer, l'Adrià i en Marcel, per ficar-se dins dels llibres? —es va preguntar.

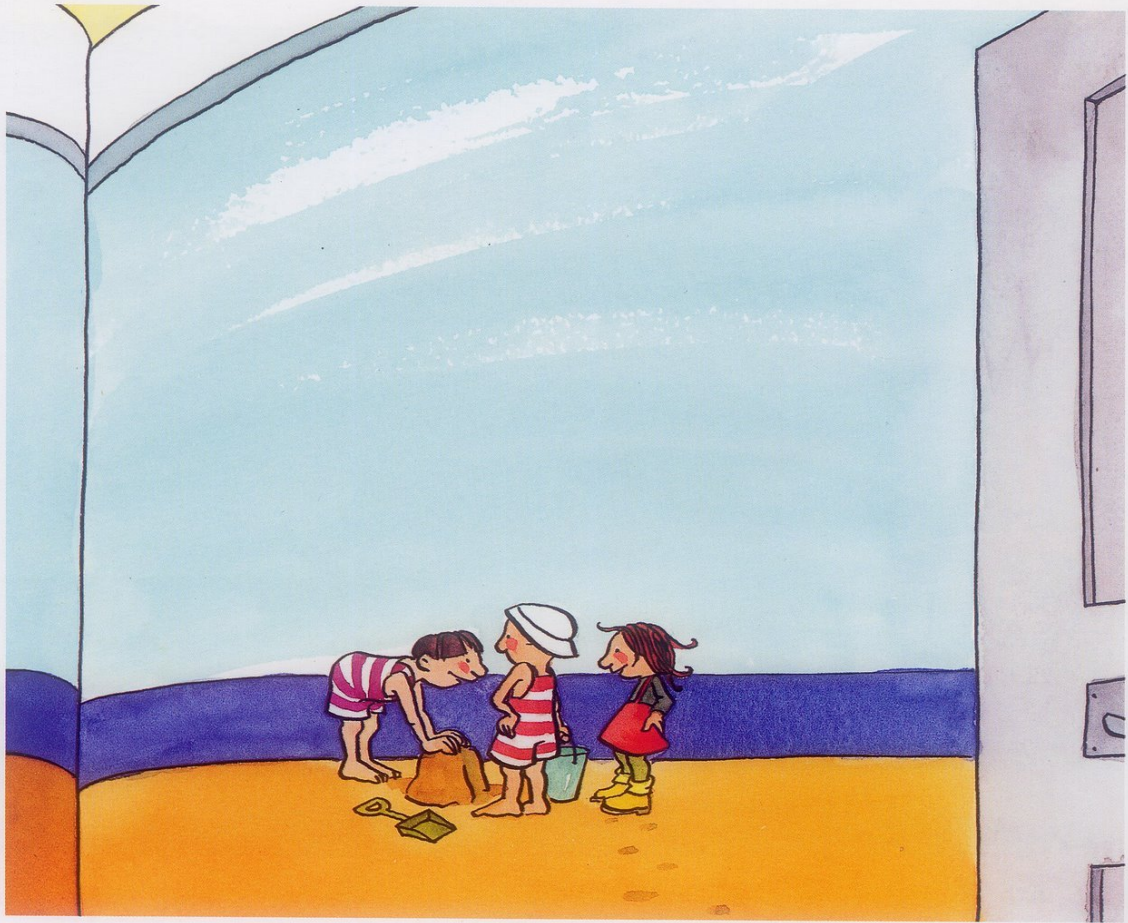

Aleshores, la Maria es va estirar de panxa a terra i amb la mirada damunt del llibre. Va obrir-lo per la primera pàgina i va començar a llegir a poc a poc. No en sabia més. Tenia sis anys.

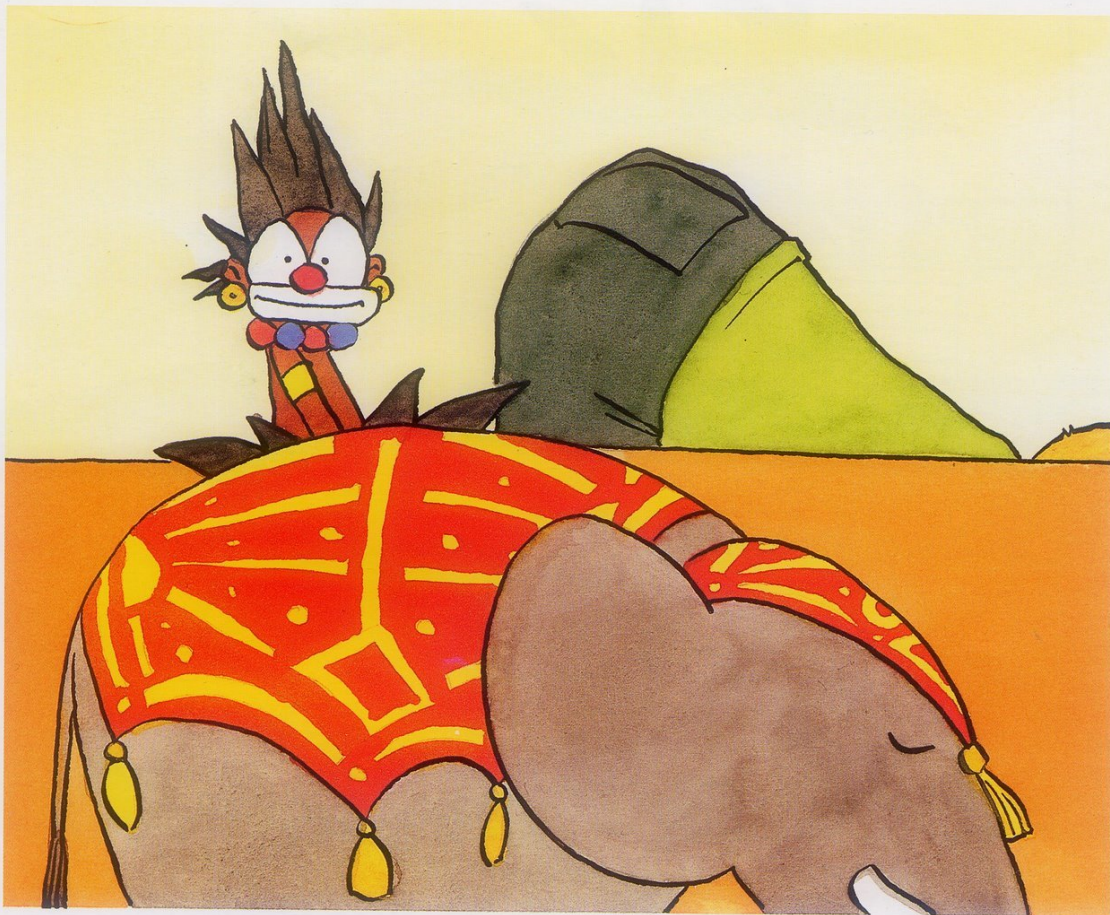

Una estona més tard, en Roc va anar cap a l'espai dels més petits, on hi havia la Maria, però només hi va trobar un conte obert damunt de la moqueta.

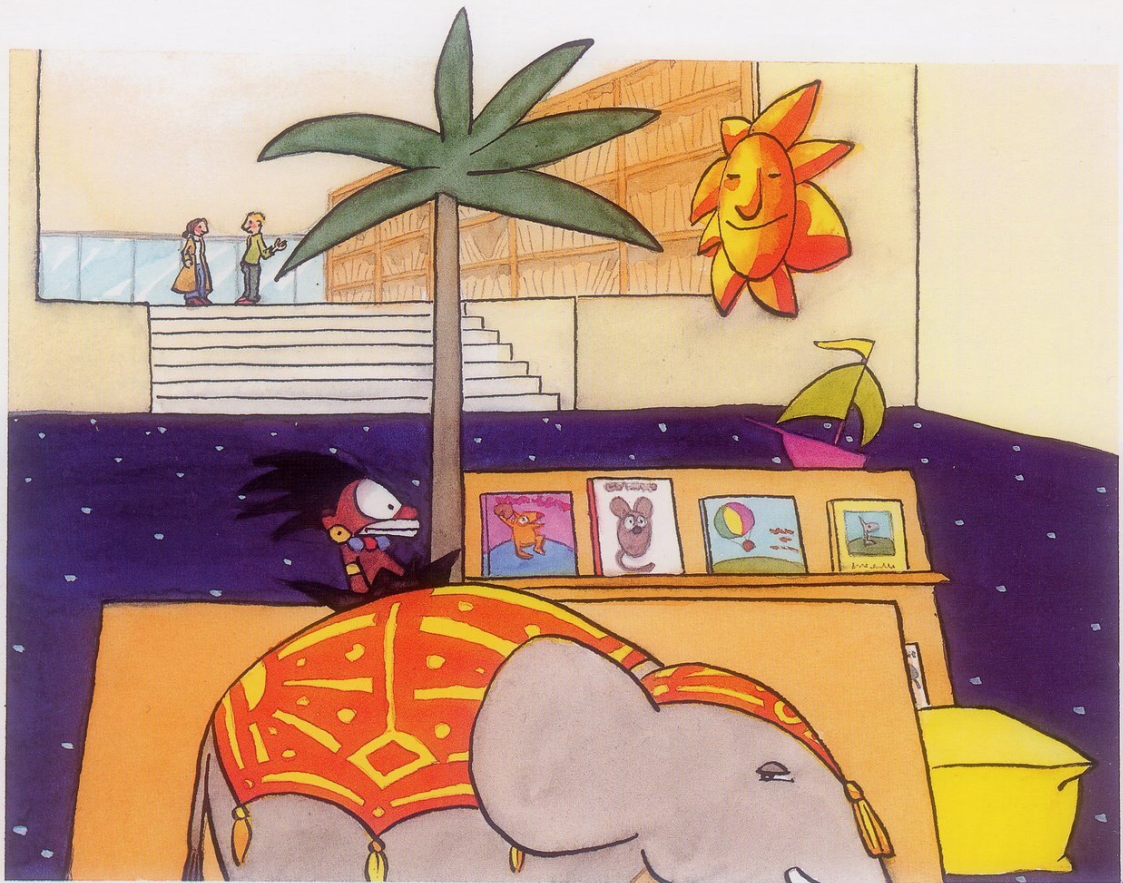

Es va fixar un instant en aquella pàgina on una porta ensenyava una platja, les ones que hi arribaven i tres nens que jugaven.

El va tancar i el va endreçar entre els contes que començaven per la lletra P, de **Porta màgica**, de **Patufet**, de **Petit ós polar**.

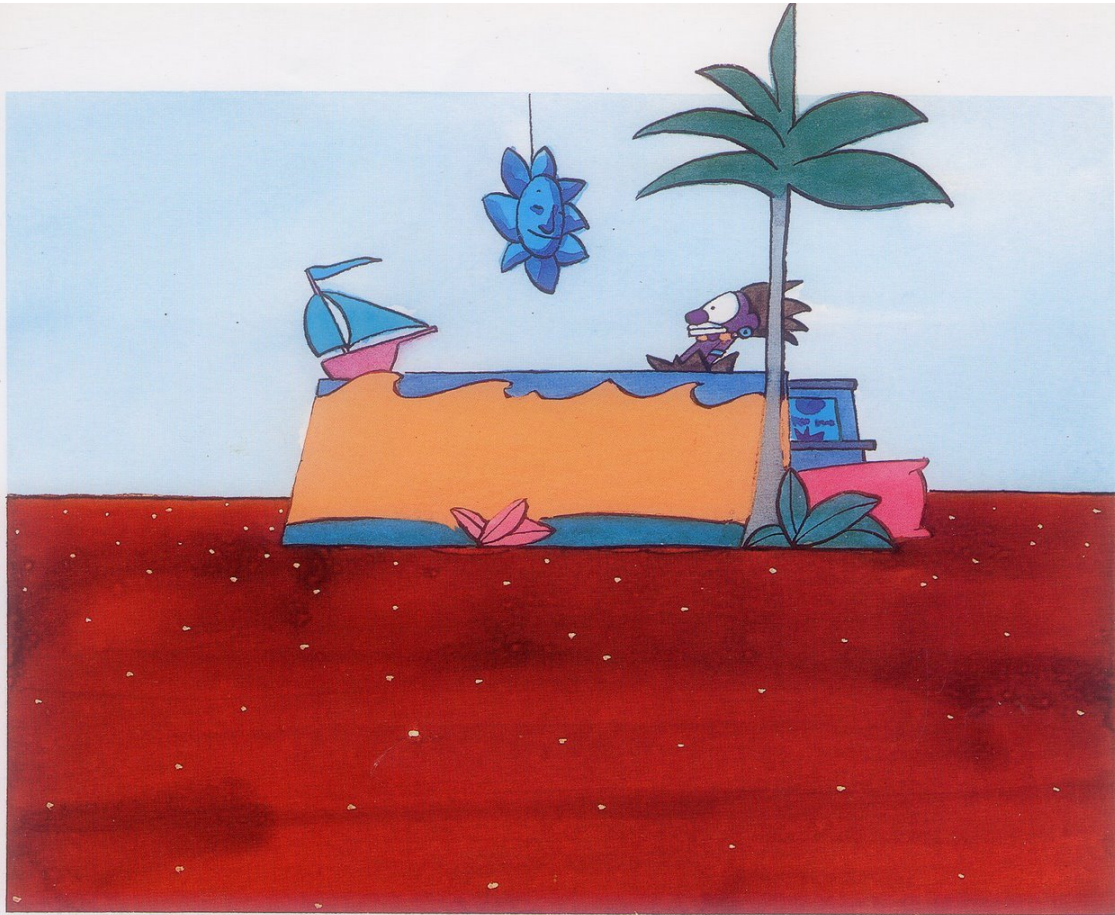

En aquell moment, la mare de la Maria entrava a la biblioteca.

–És hora de tancar! –va dir en Roc.

–Venia a buscar la Maria.

–Em sembla que no hi ha ningú.
I en dir això, darrere d'en Roc, es va sentir el soroll
d'un llibre que havia caigut a terra.

–Ei, mare, que sóc aquí!
Era la Maria, que corria als braços de la seva mare.

Estava contenta, li brillaven els ulls i també les sabates. A la sola hi duia sorra enganxada.

#joemquedoacasa